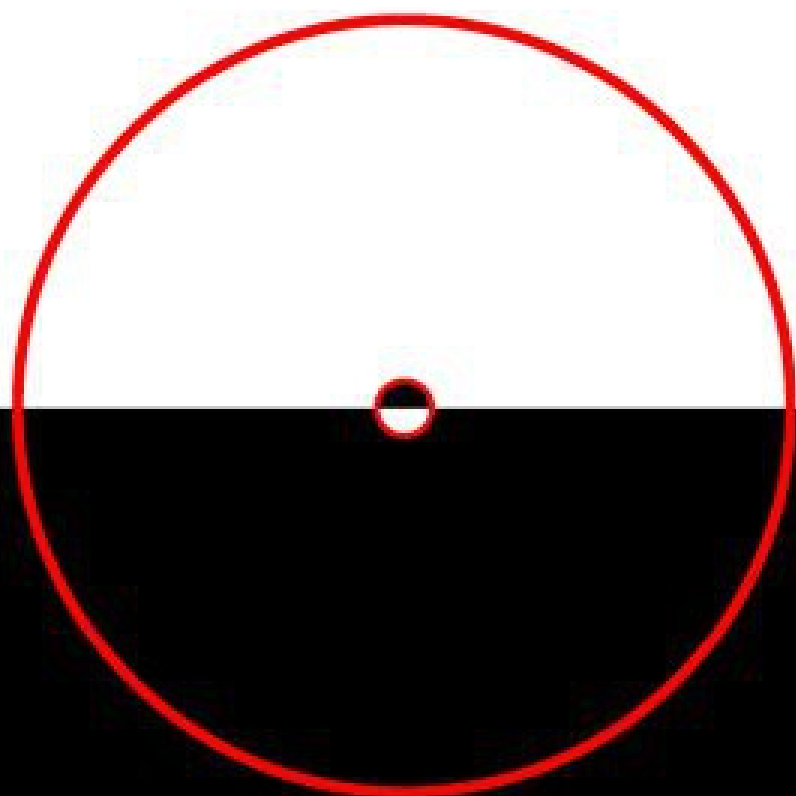

((UM))

identity

NOS
HABLADATELTVI

Jiří Krutina

Um identity

Autor: Ing. Jiří Krutina

Edice: Um vědomí

Nakladatelství NOOS, s.r.o.

Hábova 16, 155 00 Praha 5, www.noos.cz, objednavky@noos.cz, tel. +420 777 788 079.

ISBN 978-80-88117-12-4

© 2018. Opisoání a jakékoliv rozmnořování bez svolení autora není dovoleno a bude považováno za porušení autorských práv.

NAKLADATELSTVÍ

Vědomí-Já není žádným z prožívaných pocitů sebe - já, ale živým polem vědomí, které zpřítomňuje (vědomí - slovesný tvar) a cítí každé prožívané já a zpřítomňuje každé jeho tělo.

Předehra souznících tradic

"Poznej sebe sama a poznáš svět a bohy!"

Evropská gnostická tradice

„Být či ne-být, to je oč tu běží!

**Nad všechno věren buď sobě samému. A z toho pojde pak jako
z noci den, že nebudeš nikomu nevěren.**

**Nic není buď dobré, nebo špatné, naše myšlení dělá věci dobrými
nebo špatnými.“**

Hamlet, William Shakespeare

**„Svobodné božské vědomí je podstatou já. Je skutečností
nejvyššího já (*paramátman*). Je prosto všech překrytí a stále plně
přítomné.“**

Mrityunjidbhataraka

„Co, či kdo je já?

**Tělo není já, dech není já, intelekt není já, prázdný prostor
spánku beze snů není já,**

tento vesmír není já,

ateistická tradice není já,

védská tradice není já,

buddhistická ani jiná tradice není já.

Svobodné božské vědomí je já a nic jiného.

**Těla, dech, intelekt a prázdnota i různé tradice jsou stavy tohoto
vědomí.“**

Kšemarádža, komentář k první Šivově sútře I.1: (*čajtanjātma*)
Vědomí je každé já

„V každé jednotlivé bytosti existuje svobodný stav vědomí. Musíš nalézt tento stav. K jeho odhalení se zaměř na *celistvé vědomí individuality*, které je současně individualizovaným stavem univerzálního vědomí samého.“

Vidžňána Bhairava, verš 100

„Za tvými myšlenkami a pocity, můj bratře, stojí mocný vládce, nepoznaný mudrc, jehož jméno je Já. V tvém těle spočívá. Je tvým tělem.“

Friedrich Nietzsche

Úvodní hledání a zkoumání sebe

Základní imperativ naší evropské kultury, pokud se hlásíme k jejím řeckým myslitelům zní "Poznej sebe sama!". K tomuto poznání a vnitřnímu pochopení nás vybízí nejen naši souputníci či "sou-druzi" (nebál bych se dát tomuto slovu skutečný význam) přes most času, ale všichni autentičtí spirituální učitelé světa, ať už patří k jakékoliv náboženské či filozofické soustavě či kultuře světa. Otázkou kterou si nejen formulujeme ale zejména žijeme je to, co znamená ono "poznání sebe" - co se tím míní?

Vyslyšení tohoto nabádání mi přinesla prohloubená a zintenzivněná meditativní transformační zkušenost v roce 2003, během které jsem rozpoznal nejen samo ryzí vědomí - vědomí jako takové a v něm spočívající nevyčerpatelné kvality a vitality jako skutečný "hmatatelný" základ-esenci všeho, co je a může být, všeho, co vnímáme, vše co si uvědomujeme, myslíme i cítíme, ale i jako mou vlastní primární identitu v nejrůznějších možnostech - potencialitách bytí, aspektech, kvalitách a ztělesnění. Během této zkušenosti jsem prožil mnoho individuálních identit já, osobních, lidských, ale i transpersonálních, které byly různou formou jediné duše, kterou jsem rozpoznal jako své přirozeně nesmrtelné či věčné širší Já-Tělo, které má charakter otevřeného vědomého cítícího pole přesahující jakékoliv pouze prožívané já či tělo. Toto širší pole mého vědomí (nikoliv mého ve smyslu vlastněného určitým já, ale vědomí ve smyslu, kterým jsem a které mě zpřítomňuje), neboli vědomí-Já jako celek, se stále jako celek zpřítomňuje a ztělesňuje ve svých nesčetných inkarnacích, aktuálních, možných i paralelních individuálně prožívaných já a jejich tělech.

Tato zkušenost hluboce pozměnila nejen můj dosavadní způsob života a nazírání mnohých skutečností, ale pomohla mi znovu-pocítit a znovu-rozpoznat skutečné vnitřní hod-noty napájející můj život a současně celou mojí bytost přesměřovala k tomu, co jsem si prvně pro sebe nazval "duchovní cesta", či "stezka sebe-poznání" a dnes zvu umem či jógou vědomí, kterou chápu jako přirozenou nejvnitřnější

podobu vnitřního vzdělávání.

Mé první setkání se spiritualitou a meditací po této zkušenosti bylo s učením indického mudrce Ramany Mahárišiho zaměřeného na kořenovou otázku "kdo jsem já?", či "co jest já?", tzv. átma-vičárou, s kterou seznamoval českou veřejnost, Jiří Vacek.

Během takřka dvanácti let vlastní i společné praxe s meditační skupinou Jiřího Vacka jsem se takřka výhradně věnoval duchovní práci, vedení meditačních seminářů, veřejných meditací, společných meditací s přáteli v širším i užším kruhu a byl v osobním i písemném kontaktu s několika duchovními učiteli meditace působící v zahraničí vycházející z tradice tantry kašmírského šivaismu. Postupně se ale začala rozcházet má zkušenost a prožívání a z ní plynoucí pochopení nejen učení Ramany Mahárišiho, ale i celkový pohled na sami základní aspekty skutečnosti, jak je vědomí, duše, tělo i to, co je esencí spirituality jako takové, či jejím cílem s výkladem či "jazykem" duchovní školy Jiřího Vacka. Současně snaha vést otevřeně dialog o učení a jeho výklad nebylo možné, neboť o to nebyl zájem a tak jsme postupně se svojí ženou ukončili spolupráci s touto skupinou.

V učení Jiřího Vacka se například nehovoří o mnohaúrovňovosti našeho já, ani o tom, jaký je život "po smrti" či "mezi životy" a jak souvisí s životem v těle, apod. Je pak samozřejmě oprávněnou otázkou, zda autor vůbec dosáhl odpovědí na své spirituální otázky, které žije a které mu stále "nedávají spát". Cestu meditace chápe v duchu "védantického" negujícího rozlišování já od ne-já, v první řadě od tzv. hmotného těla (ve skutečnosti těla viděného zvnějšku, tedy defakto mentální představy) a tzv. "mysli". Naše pravé Já chápe jako rozlišené od těla a mysli a vede k dosahování "božského Já" "odtahováním pozornosti od těla a mysli a přivrácením na vědomí Já jsem", což bylo a je nejen zcela v rozporu s mou prožívanou zkušeností a způsobem meditace, ale přináší další velmi závažné a rozporuplné otázky k celému učení. Navíc eklektický pohled spojující "křesťanskou mystiku" a rozumem pochopenou indickou rážou jógou v učení Jiřího Vacka, neodpovídal nejen mému zkušenostně prožívanému souznění s tradicí tantry a kašmírského

šivaismu, ale současně dle mého názoru spojuje dvě zcela rozdílné tradice vyvstalé z různých kultur i z různých svých původních otázek do "kočkopsa", který přináší spíše mnoho dalších otázek, než odpovědí. Neslučitelnost a disonance s takto formulovaný učení a duševními strukturami, které strukturuje, vedla k přirozenému přerušení spolupráce. Přesto bylo toto období pro mě velmi cenné a mimo jiné součástí mého potřebného vzdělávání a učení se, zejména v oblasti vnitřní pedagogiky.

Být-vědomý a být-vědomím, jak to chápu a učím vyžaduje nejen samu prvotní základní schopnost roz-poznání samotného vědomí v naší zkušenosti, tedy být ztotožněn se samotným vědomím, což mnozí učitelé meditace považují za konečný duchovní cíl, tzv. "osvícení", či "dosažení poznání", ale také plně toto vědomí zpřítomňovat a ztělesňovat v našem každodenním životě, jednání, vztahování, myšlení. Cílem meditace není nějaký "konečný stav", či "konečná odpověď" na všechny naše otázky, ani nějaký fixní stav, kterých bychom mohli dosáhnout a od té doby na sebe vztáhnout "nálepku" dosažení osvícení a konečného prozření. Samotnou meditaci chápu jako způsob bytí ve kterém usilujeme o to, být živým vyjádřením vědomí, kterým jsme, které nás každým okamžikem po okamžiku zpřítomňuje jako nás samé a tělo, kterým jsme. To bez současného udržování celo-tělesného vědomí - vědomí těla jako celku, ať už jsme si současně vědomi čehokoliv jiného není - z principu možné. Právě tělo je oním zdrojem mnoha já a samo tvoří Já jako celek, je tím, co sjednocuje naše vědomí.

Tímto tělem ale není tělo viděno z vnějšku, ale tělo, jak jej subjektivně cítíme z nitra. Tímto tělem není ale jenom naše fyzické tělo cítěné "z nitra", ale zahrnuje i od něj neoddělitelné prostory v těle a kolem těla. Právě tento zásadní rozdíl v nazírání jak prožívaných zkušeností jako je tělo samo ale i jazyka jako součástí našeho vědomí komunikující samo vědomí a naše prožívání, mě vedlo k vlastnímu hledání vyjadřování mých zkušeností a pochopení.

Z počátku jsem si myslel, že jde jenom o jiný "jazyk" a "formulaci" v zásadě "stejně zkušenosti", proto jsem se snažil psát stejným

jazykem školy Jiřího Vacka. Nicméně později jsem dospěl - a to doslova k tomu, že právě jde o jazyk, který komunikuje naši zkušenost - zkušenost nás samých, našeho já, které žijeme a je neoddělitelný od vědomí, kterým jsme. Náš jazyk a řeč je neoddělitelný od našeho myšlení a přímého prožívání. Je velkým rozdílem používat například jazyk "z hlavy" k popisu či myšlení "o" věcech", které slovy nálepkuje a používání jazyka jako prostředku k prohloubení prožívaných otázek našeho bytí ve kterém naopak necháváme mluvit bytí daných věcí samých.

To nejcennější z tohoto období bylo seznámení se s tradicí meditativního tázání (átmavičárou, doslova zkoumání átmana - duše), jejíž centrální otázka je vyjádřena právě větou "kdo jsem já?". Při hlubším studiu jsem ale zjistil, že jsem toto učení spojované s osobou indického mudrce Ramany Mahárišiho pochopil jinak, než Jiří Vacek. Ani jako snahu o duševní introspekci, ani jenom jako meditativní snahu o nalezení, či poznání našeho já, ale prostě jako vyjádření - konstatování meditativního způsobu bytí spočívající ve vědomí zpřítomňování aktuálního já - tedy ve vědomí bdělého vnitřního postoje vyjádřeného tázáním "kdo jsem?" - čím se stávám ve svém vědomí prožívání. Ve skutečnosti, šlo o instrukci, podobně jako "buď tichý".

Když se zamyslíme, jak víme, že vůbec máme nebo jsme, nějaké já, tak je to tím, že se jako "my" prostě prožíváme - jsme ztotožnění s určitým prožitkem, či pocitem sebe. Tedy já, jako zkušenost jáství je vždy výhradně a podstatně citovou sebe-cítící identifikací.

Může tedy být ono tolik dnes tak moderní "sebe-poznání" v kruzích "new-age" otázkou poznání nějakého prožívaného já a jeho zkušeností? Mohou snad nejrůznější prožitky v nejrůznějších kontextech a skupinách, tu v "mužských" tu v "ženských" kruzích přispět k nějakému skutečnému "sebe-poznání"? Právě základním symptomem tohoto trhu nejrůznějších kurzů a seminářů "sebe-rozvoje" které prodávají klamavou reklamou, že vedou k "poznání sebe", je základní nepochopení otázky naší identity a toho, v čem spočívá "poznání sebe".

Ať už vzniká či jsme jakýmkoliv já - tedy prožívaným já, je zde vždy přítomno samo širší vědomí tohoto prožívání a to je samo prosté jakéhokoliv já, neboť je samotným vědomím každého prožívaného já, což je něco jiného, než samo prožívané já. Pak základní meditativní způsob bytí - přebývání ve vědomí prožívání je "čekající" pozorné vědomí vyjádřené tázáním "kdo jsem?", či "kdo jsem já?", či "jakým já se stávám?", které spočívá ve věnování našeho času výhradně vědomí-našeho-prožívání-jako-takového - neboť jenom tak - z principu můžeme totiž skutečně poznávat, poznat jakékoliv já, kterým jsme, kterým se stáváme a kterým jsme případně byli v našem širším - pozor - prožívajícím já, kterým je samo vědomí-Já s tím, že vědomí jakéhokoliv já, není dané já.

Pokud chceme zakoušet a ztotožnit se se svým celistvým či holotropním Já (používám vypůjčený pojem z učení S. Grofa) či vědomím-Já, musíme se zaměřit na vědomí každého prožívaného a pocíťovaného já v jeho základu, tedy za současného vědomí bytí těla jako celku, které je od jakéhokoliv prožívaného já, neoddělitelné.

Z pohledu samotné otázky, je mým smysluplnější formulovat tázání "jak jsem?", neboť otázka "kdo jsem?", může u rozumově orientovaných jedinců vést k tzv. "myšlení z identity", místo zaměření se na bezprostřední cítění.

Hlubší význam samotného meditativního tázání (átmavičáry) jsem si uvědomil zejména v tom, že spočívá v neomezování meditativního tázání jenom na centrální otázku "kdo jsem já?", ale zaměřuje se na samotné tázání, či kladení otázek jako zaměření moci vědomí či napřímení ducha duše přinášející odpovídání v naší zkušenosti, pokud si meditativní otázky neklademe pro rozum a přemítání "v hlavě", ale snažíme se je meditativně procítit svým celo-tělesným bytím a meditativním nasloucháním. Tento princip a praktický přístup jsem si osvojil při mé veškeré další snaze prohloubit své vědomí určitých otázek a zkušeností.

Meditativní tázání může jít ještě k hlubším metafyzickým základům

vědomí a bytí a to zaměřením se na nevyřčené v otázce a to, co znamená vlastně, že vůbec něco "JEST", tedy po bytí věci třeba "já", co znamená vlastně samo bytí a Bytí každé věci jako bytí. V tomto případě meditativního tázání se nám otevírá nevyčerpatelné pole poznání se všemi mysterii vědomí-bytí.

Tento vnitřní meditativní způsob bytí mě naučil hlouběji spojit s tím, kdo skutečně jsem, se svým bytím, jak - jakým způsobem jsem a kam směřuji, tedy s hlubším žitím základních otázek smyslu života a mými nejvlastnějšími tužbami-záměry a tvůrčími schopnostmi mého Já, mé nejvnitřnější Identity, kterou se stále stávám a zpřítomňuji ve svém bytí v jejích nesčetných prožívaných já a tělech.

Jako jednu z prvotních, či primárních otázek po smyslu života cítím zkušenostně filozofickou meditativní otázku po naší identitě. Dříve či později v té či oné podobě se s touto otázkou ve svém životě potká každý člověk, ať už si formuluje přímo takto, či zůstává nevyřčená v jeho vlastních formulacích.

Své zkoumání toho, co je žitou identitou, jsem ztělesnil v následujícím pojednání.